

[Himmelstrup.]

Rigsdagen vedtager Lovforslagene. Men saa er det ogsaa af Betydning, at Rigsdagen faar et dog nogenlunde sikkert Overblik over, hvad den vedtager, naar den nu behandler og skal vedtage et saadant Lovforslag inden for det korte Tidsrum, der altid har været tilmaalt Rigsdagen til Behandling af de Lovforslag, der er Tale om her. Første Gang vi vedtog det, skete det i Løbet af 24 Timer — et helt nyt og uprøvet Lovgivnings- og Skatteomraade maatte Rigsdagen tage øjeblikkelig Stilling til. Resultatet var ogsaa derefter. Det samme var for saa vidt Tilfældet for et Aar siden, og jeg er bange for, at noget tilsvarende ogsaa vil vise sig denne Gang. Sagen er nemlig den, at den Vejledning, som den højtærede Finansminister hidtil har givet Rigsdagen paa dette Omraade, og paa Grundlag af hvilken Rigsdagen har vedtaget Lovene, nemlig i Tillid til, at Ministerens Fremstilling var nogenlunde, *nogenlunde* sikker, den Forudsætning har jo slet ikke slaaet til. Det er meget beklageligt, at man maa konstatere saadan noget! Dengang den højtærede Finansminister i Marts 1940 forelagde det første Lovforslag, anslog han Indtægterne for Staten for den Periode af 7 Maaneder, som dette Lovforslag dengang skulde omfatte, til 80—85 Mill. Kr. Det kom til at give 111,4 Mill. Kr.! Der er det mærkelige, at til Trods for at det Gang paa Gang er blevet sagt til den højtærede Finansminister: Det kan ikke være rigtigt, disse Skatter maa give meget mere, end Ministeren jugerer dem til — saa har det aldrig været muligt at faa Ministeren til at indrømme noget som helst i den Retning.

Da vi havde Sagen til Behandling for et Aar siden, gjorde jeg selv — det var dog paa et meget fremrykket Tidspunkt — den Bemærkning, at saa vidt man kunde se, ogsaa i Oktober Maaned i Fjor, vilde de Skatter, der her var Tale om, give mindst 110 Mill. Kr. Den højtærede Finansminister benægtede det og sagde, at de vilde ikke give væsentligt over de 80—85 Mill. Kr., han havde anslaaet dem til ved deres Gennemførelse. De gav ogsaa i den Periode mellem 111 Mill. og 112 Mill. Kr.! Og det blev for saa vidt værre for det kommende Halvaar. Ved Forlængelsen i Fjor anslog

den højtærede Finansminister Provenuet af disse Skatter fra November Maaned i Fjor indtil April i Aar til 34 Mill. Kr. De har givet 66 Mill. Kr., altsaa næsten det dobbelte af det, den højtærede Finansminister antydede, og som var det Grundlag, hvorpaa han faktisk fik Rigsdagen til at vedtage disse Love. Jeg anser det for meget tvivlsomt, om den højtærede Finansminister i Fjor ved denne Tid kunde have faaet Rigsdagen til at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det blev vedtaget, hvis man havde vidst, at Loven vilde give det dobbelte af, hvad Ministeren forsikrede, at den vilde give inden for det omhandlede Tidsrum.

For det første Finansaar, i hvilket disse Skatter virkede, Finansaaret 1940—41, har den højtærede Finansminister altsaa anslaaet deres Resultat til 114 Mill. Kr. — han har faaet 177 Mill. Kr.! Det er saadan en Fejlregning paa en 40—50 pCt. Og det samme er Tilfældet for den Del af det følgende Finansaar, 1941—42, i hvilken disse Love har virket. Den højtærede Finansminister udtalte sig ganske vist ikke i Fjor om, hvor mange Penge han mente at disse Skatter vilde give for Perioden efter 1. April i Aar, men hvis man regner med, at Indtægten efter Ministerens Opfattelse i hvert Tilfælde ikke vilde blive over det, den havde været i de foregaaende Maaneder, saa maatte Finansministeren deraf slutte, at de for Perioden fra 1. April i Aar og indtil nu, da Loven udløber, vilde give ca. 50 Mill. Kr. Den højtærede Finansminister faar over 100 Mill. Kr.

Det er den Vejledning, den højtærede Finansminister giver Rigsdagen paa disse meget vigtige Omraader. Ministerens Skøn har ogsaa vist sig at være helt forkert, og det er der ogsaa gjort opmærksom paa fra forskellig Side. Jeg minder om, at f. Eks. Grosserer-Societetet og dets Pressesekretariat i Tidens Løb i udmærkede Artikler i „Børsen“ har sagt, at det er helt urimeligt, den Maade, hvorpaa Finansministeren har vildledt Rigsdagen paa de Omraader, her er Tale om. Forudsigelserne fra den Side har i Virkeligheden i det store og hele slaaet til. Og dette er en af Grundene til, at Ministeren har kunnet forelægge et Statsregnskab for Finansaaret 1940—41, som Ministeren gjorde forleden, med et saa stort Overskud som Tilfældet er. Det er dog et Spørgsmaal, om